

Sygn. akt VI Ka 188/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Dumanowski

Sędziowie: SO Andrzej Dymalski

del. do SO SR Klaudia Ł.

Protokolant Katarzyna Gill

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Katarzyny Mądry

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2013 roku

sprawy **J. H.**

oskarżonego o czyn z art. 158 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lęborku VII Zamiejskowy Wydział Karny
z siedzibą w B.

z dnia 7 lutego 2013 roku w sprawie VII K 43/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę J. H. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lęborku VII Zamiejskowy Wydział Karny
z siedzibą w B. do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 188/13

UZASADNIENIE

J. H. oskarżony został o to, że w dniu 30 kwietnia 2012 roku w m-ci N. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, poprzez uderzanie pięściami oraz drewnianym klockiem od długości 30 cm po całym ciele, w tym również po głowie, naraził K. H. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., to jest o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lęborku w VII Zamiejskowym Wydziale Karnym w B. z dnia 7 lutego 2013 roku, sygn. akt VII K 43/13 na zasadzie art. 66 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne w stosunku do J. H. warunkowo umorzono na okres próby 2 (dwóch) lat. Na zasadzie art. 67 § 3 k.k. orzeczono względem oskarżonego J. H. na rzecz pokrzywdzonego K. H. nawiązkę w kwocie 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych). Zasadzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. W. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote 24/100) tytułem wynagrodzenia obrońcy z urzędu ustanowionego dla oskarżonego. Zasadzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzono mu 100,00 zł (sto złotych) tytułem należnej opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, wyrażający się w stwierdzeniu, że przypisany oskarżonemu czyn miał charakter udziału w pobiciu, określonego przepisem z art. 158 § 1 k.k. z uwagi na to, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim poprzez uderzanie pięściami oraz drewnianym klockiem po całym ciele, w tym również po głowie pokrzywdzonego K. H. podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy mógłby doprowadzić do wniosku, iż ustalony nieletni nie brał czynnego udziału w zajściu między oskarżonym, a pokrzywdzonym w dniu 30.04.2012 roku oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść i polegający na stwierdzeniu, że oskarżony uderzał pokrzywdzonego drewnianym klockiem po całym ciele w tym również po głowie pomimo, że materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci zeznań świadków będących bezpośrednimi obserwatorami zajścia nie pozwalają na przyjęcie tych ustaleń i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wyrok należało uchylić lecz nie z przyczyn podanych w apelacji. Rażąco naruszenie prawa przez Sąd Rejonowy nie pozwala Sądowi Okręgowemu na merytoryczny osąd apelacji, gdyż nie może być poddany merytorycznej ocenie wyrok oparty na dowodach nieujawnionych, ponadto nie przeprowadzono podstawowego, a w zasadzie jedynego najistotniejszego dowodu, to jest nie przesłuchano pokrzywdzonego K. H.. Doszło więc w sprawie do naruszenia między innymi art. 410 k.p.k. i art. 174 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku. K. H. występował w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Złożył oświadczenie o woli w zamiarze składania zeznań przed Sądem (k. 164v). Z treści protokołów nie wynika jednak by Sąd Rejonowy przesłuchał oskarżyciela posiłkowego w charakterze świadka. Pomimo powyższego Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku powołał się na zeznania K. H.. Zauważyć należy, iż dowód z jego zeznań jest podstawowym dowodem w sprawie. Sąd ujawnił i oparł się na protokole ustnego zawiadomienia o przestępstwie (k. 4-6). W protokole tym znajdują się także zeznania poszkodowanego (k. 5). Ujawnienie tego protokołu nastąpiło w końcowym etapie rozprawy w drodze ujawnienia dowodów zawnioskowanych do odczytania. K. H. nie wypowiadał się w kwestii ujawnionego protokołu.

Z uwagi więc na brak bezpośredniego przesłuchania świadka przez Sąd nie było podstawy do powołania się w wyroku na zeznania złożone na k. 6, a więc do protokołu o zawiadomieniu popełnienia przestępstwa. Na stronie 2 pisemnego uzasadnienia wymieniono dowody, które stanowiły podstawę przyjętych ustaleń. Wśród wymienionych dowodów są dowody nieujawnione na rozprawie między innymi zeznania K. C. (1) (k. 12-12v), K. C. (2) (k. 13-13v), H. H. (k. 14-14v), B. H. (k. 15-15v), W. B. (k. 34-34v), P. B. (k. 35-35v).

Zaskarżony wyrok należało więc uchylić albowiem Sąd Rejonowy nie przeprowadził podstawowego dowodu w postaci zeznań pokrzywdzonego, który wyraził wolę składania zeznań. Dowód ten nie mógł być skutecznie zastąpiony protokołem przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie, treścią raportów z notatnika służbowego policjanta.

Powołanie się w pisemnym uzasadnieniu wyroku na dowody nieujawnione na rozprawie narusza art. 104 k.p.k., co dodatkowo uzasadnia decyzję o uchyleniu wyroku.